

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců JUDr. Veroniky Burianové a Mgr. Lukáše Pišvejce ve věci

žalobce: **M. S.**, narozený dne ...
státní příslušnost Ukrajina
bytem ...
zastoupený advokátem Mgr. Josem Brožem
sídlem Pod Všemi svatými 288/18, 301 00 Plzeň

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 1. 2019, č. j. MV-18383-4/SO-2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalované, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 28. 11. 2017, č. j. OAM-23391-18/DP-2017, jímž byla podle § 45 odst. 1 v návaznosti na § 46 odst. 1 s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále je „*zákon o pobytu cizinců*“) zamítnuta žádost žalobce o udělení nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná (dále jen „OSVČ“).

II.

Žaloba

2. Žalobce v podané žalobě předně namítal, že správní orgány ve správním řízení postupovaly přepjatě formalisticky a vůbec nevzaly v potaz okolnosti daného případu. Žalobce byl v době podání žádosti společníkem právnické osoby, pro kterou měl udělenou zaměstnaneckou kartu. Skutečnost, že mu skončil pracovní poměr v jedné pozici, neznamena, že nepracoval pro danou právnickou osobu na jiné pozici. Žalobce dále uvedl, že v období od 1. 6. 2016 do 7. 7. 2017 vykonával činnost pro společnost FEDYNA a spol., tedy plnil účel, pro který mu byla zaměstnanecká karta vydána. Následně požádal o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání jako OSVČ. Žalobce měl za to, že skutečnost, že mu byl vydán živnostenský list, na věci nic nemění. Držení živnostenského listu samo o sobě neznamena podnikání a rovněž to neznamena, že žalobce nevykonává činnost pro společnost FEDYNA a spol. V této souvislosti žalobce poukazoval na § 45 odst. 1 zákona o pobytu, podle kterého nové povolení k dlouhodobému pobytu dále nelze udělit, jestliže cizinec neplnil před podáním žádosti o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu na území účel, pro který mu bylo povolení k dlouhodobému pobytu vydáno. Zároveň žalobce upozorňoval na to, že správní orgány obou stupňů však opírají své rozhodnutí o § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, tedy o jinou závažnou překážku pobytu cizince na území. Správní orgán tedy sám nepovažoval chování žalobce za neplnění účelu pobytu, ale konstatoval jinou závažnou překážku, kterou však nijak nespecifikuje. Pokud by žalobce neplnil účel pobytu, nebylo by uplatnění § 56 zákona o pobytu cizinců třeba, neboť to řeší samotný § 45 téhož zákona. Správní orgány obou stupňů ovšem na § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců výslovně odkazují, a tedy musí existovat jiná závažná překážka, která opodstatňuje nevydání povolení. Taková překážka ovšem v napadeném rozhodnutí není uvedena. Žalovaná podle žalobce evidentně nepovažovala jeho chování v rozporu s § 45 zákona o pobytu cizinců, jinak by neodkazovala na jinou závažnou překážku pobytu na území.
 3. Dále žalobce poukazoval na listinu, kterou byl údajně ukončen jeho pracovní poměr, neboť tato byla doručena (není zřejmé komu, zda správnímu orgánu či žalobci) až dne 19. 7. 2017, tedy 12 dní po výmazu žalobce jako společníka společnosti FEDYNA a spol. Podle žalobce je s podivem, proč nebyla dodána správnímu orgánu společně s vyjádřením ze dne 27. 2. 2017 a je otázkou, zda nebyla tato listina vyhotovena ex post až poté, co žalobce opustil danou společnost. Žalobce měl tak za to, že byl stále v pracovním vztahu se společností FEDYNA a spol. a to, až do 7. 7. 2017. Dále žalobce odkazoval na znění § 109 zákona č. 90/2012 Sb., o obchodních korporacích, ve znění pozdějších předpisů, podle kterého nesmí společník bez souhlasu ostatních podnikat v předmětu podnikání společnosti. Žalobce nikdy o souhlas nežádal, nikdy nu nebyl udělen, a tedy nikdy nepodnikal v průběhu výkonu činnosti ve společnosti FEDYNA a spol.
 4. Žalobce tak měl za to, že správní orgány postupovaly v novém řízení přepjatě
- Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

formalisticky bez ohledu na délku řízení, specifika případu a zcela bez zjištění skutkového stavu, tedy alespoň ověření skutečností tvrzených žalobcem. S ohledem na výše uvedené žalobce konstatoval, že správní orgány postupovaly nezákonně.

5. Žalobce žádal, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

6. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaná k tvrzení žalobce, že správní orgány postupují přepjatě formalisticky, konstatovala, že uvedenou námitku nepovažuje za relevantní. Dodržování právních předpisů s ohledem na plnění účelu pobytu na území nelze považovat za „*přepjatý formalismus*“, ale za interpretaci příslušných procesních předpisů dle ustálené judikatury a v souladu se zavedenou správní praxí. Takový postup je obecně v zájmu právní jistoty účastníků řízení, byť v konkrétním případě nemusí být ku prospěchu žalobce. Co se týče námitky žalobce, že skutečnost, že žalobci skončil pracovní poměr na jedné pozici, neznamená, že nepracoval pro danou právnickou osobu na jiné pozici, žalovaná uvedla, že taková možnost by nebyla dle právních předpisů fakticky možná, neboť v rámci vydané zaměstnanecké karty je žalobce povinen vykonávat stejný druh práce, a to na konkrétním pracovním místě a u konkrétního zaměstnavatele. V případě, že by žalobce vykonával pracovní činnost na jiné pracovní pozici, než na kterou mu byla zaměstnanecká karta vydána, postupoval by v rozporu s § 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců, neboť po skončení pracovního poměru nepožádal správní orgán I. stupně v šedesátidenní lhůtě o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele držitele zaměstnanecké karty, v tomto případě konkrétně o změnu pracovní pozice.
7. Žalovaná dále nesouhlasila ani s námitkou žalobce, dle které správní orgán I. stupně nspecifikuje, co je v jeho případě myšleno jinou závažnou překážkou na území. Dne 14. 8. 2017 podal žalobce žádost o udělení nového povolení k dlouhodobému pobytu v souladu s § 45 zákona o pobytu cizinců. Zaměstnaneckou kartu měl žalobce vydanou pro zaměstnavatele FEDYNA a spol. (dále jen „*zaměstnavatel*“), a pouze v době od 1. 6. 2016 do uzavření dohody o skončení pracovního poměru ke dni 15. 1. 2017 plnil účel pobytu. Z doloženého výpisu z živnostenského rejstříku je zřejmé, že žalobci vzniklo živnostenské oprávnění dne 7. 2. 2017. Do žádosti byly doloženy i faktury - daňové doklady, ze kterých vyplývá podnikatelská činnost žalobce rovněž od února 2017. Je nesporné, že po skončení pracovněprávního vztahu dohodou ke dni 15. 1. 2017 žalobce začal v únoru 2017 podnikat. Po skončení jeho pracovněprávního vztahu si však žádost o nové povolení k dlouhodobému pobytu podal až dne 14. 8. 2017, ačkoliv provozoval podnikatelskou činnost již následující měsíc po skončení pracovněprávního vztahu. Tímto jednal v rozporu se zákonem o pobytu cizinců, neboť nepracoval dlouhodobě dle vydané zaměstnanecké karty a neplnil tak účel povoleného pobytu, v čemž správní orgán I. stupně spatřil jinou závažnou překážku cizince na území a žalovaná tento závěr plně aprobuje.
8. Žalovaná závěrem plně odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém se s odvolacími námitkami žalobce, dle svého názoru, dostatečným způsobem vypořádala.
9. Žalovaná navrhovala, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V.

Posouzení věci soudem

10. Vzhledem k tomu, že žalovaná souhlasila s rozhodnutím o věci samé bez jednání a žalobce soudu nesdělil ve lhůtě mu k tomu stanovené, že s takovýmto postupem nesouhlasí,

rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé bez jednání.

11. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

VI.

Rozhodnutí soudu

12. Žaloba žalobce je nedůvodná.
13. Ze správního spisu zjistil soud následující skutečnosti: Žalobce podal dne 14. 8. 2017 žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. K žádosti žalobce přiložil mj. šest faktur, které vystavil svému zákazníkovi v období od 20. 2. do 1. 8. 2017 a svou žádost na OSSZ, v níž výslovně prohlásil, že podniká jako OSVČ od 7. 2. 2017. Žalobce měl povolen dlouhodobý pobyt od 1. 6. 2016 do 31. 5. 2018 za účelem zaměstnání formou zaměstnanecké karty u zaměstnavatele), přičemž tento pracovní poměr zanikl dohodou ze dne 31. 10. 2016 ke dni 15. 1. 2017 a platnost zaměstnanecké karty žalobce byla zrušena ke dni 28. 10. 2017. Podle výpisu z živnostenského rejstříku vzniklo žalobci živnostenské oprávnění dne 7. 2. 2017. Žalobce se přes výzvu správního orgánu neseznámil s podklady rozhodnutí (viz výzva ze dne 20. 10. 2017 a doručenka). Z daňové evidence žalobce vyplynulo, že mu jeho zákazníci na jím vystavené faktury uhradili v období od 10. 3. 2017 do 13. 10. 2017 celkem 224 510 Kč.
14. Prvoinstanční rozhodnutí bylo odůvodněno tím, že od 16. 1. 2017 do 14. 8. 2017 žalobce nevykonával zaměstnání pro zaměstnavatele podle zaměstnanecké karty a od 7. 2. 2017 začal vykonávat činnost OSVČ, což bylo posouzeno jako závažná překážka pobytu žalobce na území.
15. V odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí žalobce uvedl, že prvoinstanční rozhodnutí je nezákonné, protože žalobce nebyl správním orgánem předvolán k výsledku. Žalobce se dále bránil tím, že ukončení pracovního poměru zaměstnavatel provedl zpětně k újmě žalobce, přičemž k výmazu žalobce z obchodního rejstříku došlo až dne 7. 7. 2017.
16. Napadené rozhodnutí je odůvodněno tím, že závažná překážka pobytu žalobce na území bezpečně vyplývá z toho, že přestože měl od 1. 6. 2016 do 31. 5. 2018 na základě zaměstnanecké karty pracovat pro zaměstnavatele, byl s jeho souhlasem (dohodou o skončení pracovního poměru) ke dni 15. 1. 2017 jeho pracovní poměr u zaměstnavatele ukončen a od 7. 2. 2017 začal žalobce vykonávat činnost OSVČ, což dokládá živnostenské oprávnění a žalobcem vystavené faktury zákazníkům. Jelikož žalobce podal předmětnou žádost až dne 14. 8. 2017, neplnil předchozí účel pobytu (nevykonával zaměstnání) více než šest měsíců. Žalovaná poukázala na to, že žalobce mohl požádat o změnu účelu pobytu po uzavření dohody o skončení pracovního pobytu, což však neučinil.
17. Ustanovení § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ve znění rozhodném pro nyní projednávanou věc (14. 8. 2017), stanoví, že cizinec, který hodlá na území pobývat za jiným účelem, než který mu byl povolen, je povinen požádat ministerstvo o udělení nového povolení k dlouhodobému pobytu. Nové povolení k dlouhodobému pobytu nelze udělit v případech uvedených v § 33 odst. 1 nebo 3 s výjimkou případů uvedených v § 42 odst. 2. Cizinec, který hodlá na území pobývat za účelem podnikání, může o takovou změnu požádat, pokud je držitelem platného povolení k dlouhodobému pobytu a na území pobývá po dobu delší než 2 roky.
18. Podle § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců platí, že ministerstvo neudělí cizinci dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, jestliže je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.

19. Soud předznamenává, že podle ustálené judikatury (například usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, čj. 5 Afs 16/2003-56) tvoří rozhodnutí správních orgánů I. a II. stupně z hlediska soudního přezkumu jeden celek, a proto se soud zabýval jak odůvodněním prvoinstančního rozhodnutí, tak i napadeného rozhodnutí.
20. Soud vzhledem k následně specifikovaným žalobním námitkám ještě předesílá, že *„míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod, byť i vyhovující, obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta“* (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78).
21. Soud posoudil prvoinstanční i napadené rozhodnutí a dospěl k závěru, že jde o rozhodnutí přezkoumatelná, je z nich zřejmé, jak správní orgány o žádosti žalobce rozhodly i proč tak učinily. Žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla jednotlivé odvolací námitky žalobce a následně se také jednotlivými odvolacími námitkami zabývala, zdůvodnila své úvahy a předložila konkrétní ucelenou argumentaci oponující argumentaci žalobce. Z napadeného rozhodnutí je patrná jak reakce na jednotlivé odvolací námitky žalobce, tak i konkrétní úvahy žalované. V případě, že se odvolací orgán ztotožní s důvody zamítnutí žalobcovy žádosti a tyto považuje za dostatečné, není povinen ve svém rozhodnutí uvádět důvody další, či dále jakkoli rozvádět argumentaci správního orgánu prvního stupně. Teprve v případě, že odvolání přináší nové argumenty a skutečnosti, musí na ně odvolací orgán reagovat. Obsahuje-li však již prvostupňové rozhodnutí svou argumentací vypořádání námitek odvolacích, nemusí odvolací orgán slepě opakovat argumentaci správního orgánu prvního stupně a postačí, že na ni odkáže. Žalovaná v projednávané věci postupovala plně v souladu s těmito požadavky. Zdejšímu soudu proto nic nebránilo v tom, aby správnost úvah žalované v rozsahu žalobních námitek věcně posoudil.
22. Zdejší soud předesílá, že se s provedeným hodnocením správního orgánu prvního stupně, potvrzeného žalovanou, o naplnění závažné překážky pobytu plně ztotožňuje. V návaznosti na toto hodnocení je třeba dodat, že neplnění účelu dlouhodobého pobytu v minulosti, jak se stalo v projednávané věci, je bezpochyby možné považovat za „jinou závažnou překážku“ ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011 – 69, nebo ze dne 3. 3. 2016, čj. 7 Azs 322/2015-43).
23. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 5. 2016, „[z]ákon o pobytu cizinců totiž nepochybně zdůrazňuje princip plnění uložených povinností cizince, žadatele o nějaký pobytový status. Může se jednat o zdůvodnění pobytu např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním, studiem, přičemž je v pravomoci státu nastavit podmínky, za nichž bude mít cizinec možnost na území České republiky pobývat (srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011 – 81, popřípadě rozsudek ze dne 10. 9. 2009, č. j. 9 As 95/2008 – 45). Zároveň platí, že účel, pro který byl cizinci pobyt povolen, musí být plněn fakticky a ne jen formálně, například simulovaným zapsáním do příslušných rejstříků“.
24. Žalobce namítl přepjatý formalismus a to, že správní orgány nevzaly v potaz, že v době podání žádosti byl společníkem zaměstnavatele.
25. Námitka není důvodná. V rozsudku ze dne 13. září 2018, č. j. 2 Azs 180/2018 - 53, Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

Nejvyšší správní soud konstatoval, že „pakliže by stěžovatelka chtěla brojit proti přepjatému formalismu způsobujícímu porušení jejích ústavně zaručených práv, musela by napadat ústavní konformitu dotčených ustanovení zákona o pobytu cizinců. Stěžovatelka tak ovšem sama nečinila, přičemž krajský soud ani nyní Nejvyšší správní soud k tomu neshledaly důvody.“ Žalobce konkrétně neupřesnil, jaký konkrétní postup správních orgánů považuje za přepjatě formalistický a jaká konkrétní jeho ústavně zaručená práva byla tímto postupem dotčena. Proto soud se stejnou mírou obecnosti na tuto žalobní námitku reaguje tak, že prvky přepjatého formalismu v postupu správních orgánů nenalezl, když procesní postup v souladu se zákonem jako výraz nepřipustného formalismu nahlíženo býti nemůže (srov. § 2 odst. 2 správního řádu).

26. Pokud jde o to, že správní orgány nepřihlédly k tomu, že žalobce byl v rozhodné době společníkem zaměstnavatele, jde o námitku lichou, protože prvoinstanční orgán si byl této skutečnosti vědom a uvedl to ve třetím a čtvrtém odstavci odůvodnění svého rozhodnutí. Žalovaná pak k odvolací námitce žalobce uvedla ve svém rozhodnutí, že zda a kdy došlo k výmazu žalobce z obchodního rejstříku zaměstnavatele je pro rozhodnutí právně bezvýznamné, protože to nemá vztah ke zjištění, zda žalobce plnil účel pobytu či nikoli (viz poslední odstavec str. 6 napadeného rozhodnutí).
27. Žalobce v žalobě výslovně uvedl, že byl společníkem zaměstnavatele „v době podání žádosti“ (bod 3 žaloby) a současně, že byl společníkem zaměstnavatele do 7. 7. 2017. Vzhledem k tomu, že k podání žádosti žalobce došlo nesporně dne 14. 8. 2017 (viz podací razítko na žádosti), je námitka žalobce nedůvodná, když sám žalobce svými tvrzeními si svou námitku vyvrací – na jedné straně tvrdí, že byl společníkem zaměstnavatele do 7. 7. 2017, na druhé straně tvrdí, že jím byl ještě dne 14. 8. 2017.
28. Dále žalobce namítl, že správní orgány měly postupovat podle § 45 odst. 1, nikoli podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, protože právě § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců neplnění účelu pobytu řeší. Tuto námitku žalobce v odvolání neuplatnil.
29. Námitka je nedůvodná, protože žalobce vychází ze znění § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, které nabylo účinnosti až dne 15. 8. 2017, tedy po podání žádosti žalobce, když řízení zahájené žádostí žalobce se řídí právním úpravou účinnou ke dni zahájení řízení (dne 14. 8. 2017). Vyplývá to ze zákona č. 222/2017 Sb., jenž ke dni 15. 8. 2017 zákon o pobytu cizinců v předmětném ustanovení novelizoval (viz čl. I bod 54 zákona č. 222/2017 Sb.), podle jehož čl. II bodu 1 platí, že „řízení podle zákona č. 326/1999 Sb. zahájené přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona a do tohoto dne neskončené se dokončí a práva a povinnosti s ním související se posuzují podle zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona“. Změna ustanovení § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nastala dne 15. 8. 2017 po zahájení řízení o žádosti žalobce dne 14. 8. 2017 je proto pro řízení žalobce irelevantní.
30. Pokud žalobce uvedl, že správní orgány neidentifikovaly závažnou překážku pobytu žalobce na území, která jejich rozhodnutí odůvodňovala, pak soud odkazuje na výše popsané odůvodnění správních rozhodnutí obou stupňů, z nichž je jednoznačně seznatelné, že za závažnou překážku pobytu žalobce na území správní orgány považovaly skutečnost, že od 16. 1. 2017 do 14. 8. 2017 žalobce nevykonával zaměstnání pro zaměstnavatele podle zaměstnanecké karty a od 7. 2. 2017 vykonával činnost OSVČ. Ostatně z obsahu odvolání žalobce a jeho žaloby je zřejmé, že i on sám popsané důvody správních rozhodnutí vyrozuměl.
31. Žalobce dále namítal, že po dobu své účasti v zaměstnavateli nepodnikal, když k tomu neměl ani souhlas ostatních společníků. Tuto námitku žalobce v odvolání neuplatnil, a

proto nezákonnost napadeného rozhodnutí nemůže spočívat v absentujícím nebo chybném vypořádání této námitky. Soud se však přesto k námitce vyjádří.

32. Především je nutno uvést, že zákaz konkurence dispozitivně upravený v § 109 zákona č. 90/2012 Sb., o obchodních korporacích, je regulací *inter partes*. Jinými slovy, jediným možným řešením nároků vzniklých z porušení zákazu konkurence je postup podle § 5 zákona č. 90/2012 Sb. Vně právního vztahu společníka a korporace však případné porušení zákazu konkurence nemá žádné právní následky. I pokud by tedy žalobce podnikal bez souhlasu společníků, nemá to na posouzení jeho činnosti jako podnikání vliv.
33. Žalobce uvedl v námitce, že do 7. 7. 2017, kdy zanikla jeho účast v zaměstnavateli, nepodnikal. Soud se zcela ztotožňuje se skutkovým zjištěním správních orgánů, jímž odůvodnily závažnou překážku pobytu žalobce na území, tj. že žalobce v rozhodné době od 7. 2. 2017 do dne podání žádosti podnikal. Podnikání žalobce bylo prokázáno zejména výpisem z živnostenského rejstříku, šesti fakturami vystavenými žalobcem svému zákazníkovi v období od 20. 2. do 1. 8. 2017, žádostí žalobce na OSSZ, v níž výslovně prohlásil, že podniká od 7. 2. 2017, a daňovou evidencí žalobce, z níž vyplynulo, že mu jeho zákazník na jím vystavené faktury uhradil v období od 10. 3. 2017 do 13. 10. 2017 celkem 224 510 Kč. Námitka žalobce, že držení živnostenského listu podnikání neprokazuje, je tedy lichá, protože podnikání žalobce bylo prokázáno vyjma živnostenského listu i dalšími uvedenými listinami.
34. Poslední námitka žalobce směřovala k tomu, že od 1. 6. 2016 do 7. 7. 2017 vykonával činnost pro zaměstnavatele a plnil tak účel zaměstnanecké karty, když sice ukončil pracovní poměr v jedné pozici, ale pracoval pro zaměstnavatele na jiné pozici. Žalobce měl za to, že je stále v pracovním vztahu se zaměstnavatelem až do 7. 7. 2017. Námitka je též nedůvodná.
35. V prvoinstančním rozhodnutí je uvedeno, že z dohody o skončení pracovního poměru a oznámení zaměstnavatele úřadu práce vyplynulo, že pracovní poměr žalobce u zaměstnavatele skončil dne 15. 1. 2017 a počínaje dnem 16. 1. 2017 práci žalobce pro zaměstnavatele nevykonával. V odvolání žalobce uvedl, že „*ukončení pracovního poměru bylo vykonáno zaměstnavatelem k poškození účastníka řízení, jelikož tento odmítl vykonat pro zaměstnavatele jistou práci za podmínek pro účastníka řízení značně nevyhovujících*“. Žalovaná napadené rozhodnutí odůvodnila tím, že dohoda o skončení pracovního poměru byla žalobcem podepsána dne 31. 10. 2016 a žalobce tak s dostatečným předstihem vzhledem ke dni skončení pracovního poměru (15. 1. 2017) mohl pobytový status řešit.
36. Soud se s vypořádáním odvolací námitky žalobce napadeným rozhodnutím zcela ztotožňuje. V řízení bylo bezpečně prokázáno, že žalobce již dne 31. 10. 2016 uzavřel se zaměstnavatelem dohodu o skončení pracovního poměru ke dni 15. 1. 2017. Tvrzení žalobce, že mohl mít za to, že je stále v pracovním vztahu se zaměstnavatelem až do 7. 7. 2017, je tímto vyvráceno.
37. Námitka žalobce, že vykonával pro zaměstnavatele v rozhodném období jinou práci než práci sjednanou zaniklou pracovní smlouvou, je nedůvodná. Podle § 178b odst. 1 zákona o pobytu cizinců se za zaměstnání rovněž považuje plnění úkolů vyplývajících z předmětu činnosti právnické osoby zajišťovaných společníkem, statutárním orgánem nebo členem statutárního nebo jiného orgánu obchodní společnosti pro obchodní společnost nebo členem družstva nebo členem statutárního nebo jiného orgánu družstva pro družstvo. Z obsahu správního spisu skutečnost, že žalobce vykonával pro zaměstnavatele v rozhodném období jinou práci než práci sjednanou zaniklou pracovní smlouvou, nevyplývala, žalobce byl v řízení před prvoinstančním orgánem zcela pasivní a ničeho

netvrdil a ani v odvolání toto netvrdil. Žalovaná tak nemohla napadeným rozhodnutím pochybit, když tuto novou skutečnost uvedenou teprve v žalobě nevypořádala. Soud dodává, že aprobuje i závěr žalované s odkazem na § 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců, že žalobci skončením pracovního poměru vznikla povinnost požádat ministerstvo o souhlas se změnou pracovního zařazení, již nedodržel.

38. Žalobu soud shledal nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VII.

Náklady řízení

39. Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nepřiznal, protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení výslovně vzdal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 26. srpna 2019

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu